Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Octbr. 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Orson Pratt,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 10de April 1870.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 7.)

Alt dette er forudsagt i Mormons Bog, og det maa ikke glemmes, at denne Bog var trykt og udgivet før Kirken blev organiseret. Vor Kirke blev organiseret den 6te April 1830 og bestod dengang af sex Medlemmer, men allerede da var Mormons Bog udgivet. Hvis nu Joseph Smith var en Bedrager, som saa Mange sige han var, hvor kunde han saa forudsige Begivenheder, hvis Opfyldelse vi have oplevet i de sidste fyrretyve Aar? Hvor kunde han troe, at denne Bog skulde blive bekjendt udenfor hans egen Fødeegn, eller i det Høieste udenfor Staten New Yorks Grændser? Hvorledes kunde han vide, at den skulde gaae udenfor hans Fødelands Grændser, over det mægtige Hav og blive oversat og udspredt blandt mange Nationer? Aa, det kunde han sagtens have gjettet, vil man svare. Ganske sandt; men Gjetning er noget høist Usikkert. Mange kunne forestille sig visse Tildragelser, men naar det kommer til det Punkt at paapege Enkelthederne med Hensyn til tilkommende Ting, da er man meget udsat for at begaae de tusinde Feilgreb, med mindre Vedkommende er inspireret af Gud.

Lad os engang see. Denne Bog forudsagde ikke alene, at den skulde blive spredt vidt og bredt i denne Nation, men ogsaa, at den skulde blive bekjendt blandt alle Nationer, Tungemaal og Folk under Himlen. Kun fyrretyve Aar ere henrundne, og hvor meget af dette er ikke allerede opfyldt? Den er bleven oversat i otte forskjellige Sprog og er almindelig kjendt, endog paa Sydhavsøerne — paa Sandwichsøerne, Selskabsøerne, i Australien, Ny Zeeland, Hindostan og blandt mange af de europæiske Nationer; den har trængt sig frem til næsten enhver Nation paa Jorden i den korte Tid af fyrretyve Aar.

Har der fundet nogen Indsamling af Folk Sted, saaledes som den forud-

siger? Thi den omtaler ikke alene Oprettelsen af Guds Rige i de sidste Dage, men ogsaa en stor Indsamling af hans Folk. Er dette skeet? Hvad seer jeg her i denne Dag? Flere tusinde Mennesker lytte paa mig midt i en af de frygteligste Ørkener, som findes paa det amerikanske Fastland, det vil sige, den var frygtelig, ja saa frygtelig, at Oberst Fremont og Andre kunde ikke reise igjennem den med nogen Udsigt til at slippe vel beholdne fra Forsøget. Trods sin brillante Udrustning og alle de Hjælpekilder, han havde til sin Raadighed, kunde Fremont ikke tilbagelægge Reisen gjennem disse Ørkener uden at en heel Deel af hans Folk og Trækdyr tilsatte Livet. Det var et tørt og goldt Land, hvis Udseende maatte afskrække ethvert Forsøg paa Agerbrug. Saaledes sagde de, der havde reist paa Opdagelser i disse Egne kort før de Helliges Ankomst hertil. Men hvad seer jeg i denne Dag? Ikke blot denne ualmindelig store Forsamling foran mig, men paa mine Reiser i dette Territorium har jeg seet 400 Miil Ørkenland opdyrket, over hundrede blomstrende Byer, frugtbare Agre og Haver og utallige Hjorde, græssende i Ro paa de evige Høie. Hvem ere disse driftige Folk, som have udført dette store Under? Det er dem, som troede paa Mormons Bogs guddommelige Oprindelse; dem, som troede, at Joseph Smith var en sand Prophet, hvorved hans Forudsigelser ere blevne opfyldte.

Er det ikke atter et Beviis for Mormons Bogs Sandhed, naar vi see Forudsigelser opfyldes, hvorom det naturlige Menneske aldrig skulde have drømt? Hvad sagde vore Fjender, da denne Bog først fremkom? Mormonismen vil snart døe hen; to Aar i det Høieste kan den holde sig. Endelig vare de to Aar forløbne uden nogen Udsigt til denne Propheties Opfyldelse, hvorfor man saae sig nødsaget til at forlænge Tiden, og snart hed det: vent blot fem Aar, saa skal vi see, hvor Mormonismen er. Det var saa urimeligt for dem at troe, at Gud skulde tale til Menneskene og opreise inspirerede Mænd iblandt dem, at han skulde gjenbringe det gamle Evangeliums Gaver og Kræfter, at han skulde sende Engle til Jorden med det evige Evangelium i Overeensstemmelse med Johannes's og andre Propheters Forudsigelse. Det var saa aldeles fremmed for deres Sind, at slige Prophetier kunde blive opfyldte i deres Tid, saa de uden Betænkning fastsatte dette Værks Levetid til fem Aar. Saaledes bedømte det naturlige Menneske det. Men Gud, som kan skue enhver Ting, der vil finde Sted blandt Menneskene, havde bestemt en Indsamling for sine Børn længe før Kirken blev oprettet, og han lod sine Tjenere forudsige, at de skulde blive udsamlede fra enhver Nation under Himlen.

Kort eftrr sin Opstandelse og Himmelfart nedsteg vor Herre og Frelser blandt sit Folk i den nordlige Part af Sydamerika. Der var ved den Leilighed samlet en Skare paa 2,500 Mænd, Kvinder og Børn i Nærheden af et Tempel, de havde bygget lidt Syd for Landtungen Panama. Han belærte dem om mange Ting og viste dem Vunderne i sine Hænder og Fødder og Arret i sin Side. Han sagde dem tillige, at de for Fremtiden vare løste fra Moseloven, saavidt Slagtoffre og Brændoffre angik, og befalede dem at annamme Evangeliet istedet. Efter at han havde udrettet alt dette, begyndte han at prophetere for dem, (hans Prophetier bleve nedskrevne i denne Bog) og een af dem er bleven opfyldt i Løbet af de sidste fyrretyve Aar. Han sagde til dem, at han vilde fremføre for Hedningerne i de sidste Dage de Guld-

plader, som de dengang havde iblandt sig. Prophetien lyder ordret saaledes: „Dersom Hedningerne forkaste mit Evangeliums Fylde, see, siger Faderen, da vil jeg tage mit Evangeliums Fylde fra dem.“ Dette er Jesu egne Ord.

Er denne Propheti bleven opfyldt? Kunde Herren mere bogstaveligt bringe de Hellige ud fra den vældige Hedningenation, som vi kjende under Navnet de Forenede Stater, end han gjorde for tre og tyve Aar siden, da han drev os til disse Bjerge? Findes der noget andet Sted paa dette store Fastland, hvor denne Propheti kunde blevet mere nøiagtig opfyldt? Nei, ingensteds. Vi kom ikke hid ganske af vor frie Villie, det vil da sige, ikke Alle af os; nogle Faa gjorde det, fordi de kjendte Herrens Sind og Villie angaaende de Helliges Udsamling fra Hedningerne, men en stor Deel af os hængte saa fast ved deres Eiendomme i Østen, at de maatte drives, før de kunde komme afsted. Det var slet ikke nogen fornøielig Tour for os, men Herrens Villie maatte skee. Den Almægtige bragte os til et Sted, der laa omtrent 1200 engl. Miil fjernet fra den beboede Deel af de Forenede Stater.

Hvor nøiagtigt bleve ikke Jesu Ord opfyldte! Hvis Hedningerne paa hiin Dag ikke annamme mit Evangeliums Fylde, som skal blive oversat efter disse Eders Optegnelser, da vil jeg, siger Faderen, bringe mit Folk, mit Præstedømme, mit Evangelium ud fra dem. I tre og tyve Aar er denne Propheti aarlig bleven opfyldt.

Hvad Mere har Herren forudsagt? Han har sagt, at hvis Hedningerne ikke omvende sig paa hiin Dag, „vil jeg udrydde dem af Jorden, ligesom jeg gjorde med det Folk, jeg bragte ud fra Babels Taarn; saaledes skulle de vorde udryddede, naar de blive fuldkommen modne i Synd.“

Jeg veed ikke, hvad Tid dette skal gaae i Opfyldelse, men vi vente derpaa hele Tiden. Herren handler ikke gjerne overilet; han giver Folk god Tid til at omvende sig eller ogsaa til at modnes i Synd. Nogle Folk tager det ikke længe at modnes, thi dette er, som I vide, en rask Tidsalder, hvor man med Jernbanehurtighed styrter ned i Fordærvelsens Svælg, naar man først er begyndt at gaae nedad. Hvilken Forskjel mellem vore Fædre, som levede for en fyrretyve Aar siden, og den nuværende Generation! Hver og En kan jo see det. Den opvoxende Slægt er stolt, opblæst, vindesyg, og elsker mere syndig Vellyst end deres Gud; de forfølge hans Folk, og søle sig i Utugt, Prostitution og alle Slags Vederstyggeligheder; de ere skyldige i alle de Synder, som Apostelen Paulus opregnede som Særkjende paa de falske Kirker i de sidste Dage, der skulde have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft; det vil sige, fornegte Aandens Gaver, saasom Helbredelser, Mirakler, Propheti, Aabenbaring, Aandebedømmelse og Englebetjening. Alt dette fornegtedes af hele Verden, da Mormons Bog fremkom; men da Djævelen indsaae det Unyttige i at benegte disse Gaver i Længden med alle Bibelens og vore Ældsters Vidnesbyrd til sammes Forsvar, indførte han en heel Deel lignende Gaver under Navn af Spiritualisme.

Ikke saa snart blev Mormons Bog udspredt blandt Folket, før de efterabede Gaver ogsaa spredtes vidt og bredt, ligesom de efterabede Mirakler, de ægyptiske Troldmænd præsterede. Da Moses aabenbarede den Almægtiges Kraft og Myndighed, sprang Efterlignelserne op ved Siden af for at blende Ægypterne og

bibringe dem den Tro, at Mose Magt var af samme Beskaffenhed som deres. Da Moses forvandlede sin Stav til en Slange, gjorde Troldmændene det samme; da Moses fremkaldte Frøerne over Landet, gjorde Troldmændene ligesaa; da han forvandlede Nilens Vand til Blod, gjorde de det tillige. Derved fortes Ægypterne bag Lyset og de troede, at den større Magt, som Moses lagde for Dagen, kun strev sig fra lidt større Færdighed i de selvsamme magiske Kunster.

Det forekommer mig, at Gud har givet denne store Nation en gjennemgribende Advarsel. Han forkyndte dem om deres forfærdelige Borgerkrig otte og tyve Aar før den fandt Sted. Han fortalte dem, hvorledes Sydstaterne skulde skilles fra Norden, og at mange Sjæle skulde ødelægges i den som Følge deraf udbrydende Krig. Dette er skeet. Jeg vandrede omkring før mit Haar graanede og mit Skjæg blev hvidt, medens jeg var en Yngling paa nitten Aar (jeg er nu otte og halvtreds) og har siden den Tid uafladelig forkyndt disse Ting for Jordens Beboere. Jeg førte med mig en skreven Aabenbaring, der omhandlede den mægtige Kamp, 28 Aar før Krigen udbrød. Denne Propheti er bleven publiseret og mundlig forkyndt i denne saavel som andre Nationer og andre Sprog. Den nævner selve Stedet, hvor Krigen skulde begynde, nemlig Sydcarolina. Det, som jeg prædikede om i Ny Englands Stater, New York, Pennsylvanien, Ohio og mange andre Stater, da jeg var en blot Dreng, blev bogstaveligt opfyldt 28 Aar efter Aabenbaringen gaves.

Da der for nogle Aar siden taltes saa stærkt om, at Krigen vilde bryde løs nede i Kansas, sagde jeg dem, at det var ikke Stedet; jeg fortalte tillige, at Aabenbaringen havde betegnet Sydcarolina som Udgangspunktet, og sagde: „I behøve ikke at være bange for, at Kansas Uroligheder er Begyndelsen til den Krig, som skal være saa forfærdelig ødelæggende; nei, den maa begynde paa det af Herren bestemte Sted."

Hvad svarede man mig? De troede, at det var mormonsk Fanatisme, de loe mig ud, forhaanede mig og betragtede denne Aabenbaring ligesom alle de øvrige, Herren har givet i denne Tid og Slægt. Men see! da Tidens Fylde var omme, indtraf Altsammen nøiagtigt, hvilket atter var et urokkeligt Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed; det var atter et mægtigt Beviis for, at „Mormonismen" er Guds Gjerning, og at han i vor Slægt opfylder Meget af det, som Oldtidens Propheter have forudsagt i Mormons Bog, længe før der fandtes nogen Sidste-Dages Hellig i Verden.

Denne selvsamme Bog siger ogsaa, at „paa hiin Dag skal de Helliges Blod raabe fra Jorden om Hevn over de Ugudeliges Hoved." Hvad! i et frit og civiliseret Land som de Forenede Stater, hvis Grundlov sikkrer Enhver Samvittighedsfrihed! En Grundlov, som garanterer Enhver Ret til at dyrke Gud paa hvilkensomhelst Maade, han finder for godt! En Grundlov, som giver uindskrænket Trykkefrihed og tilsikkrer Alle det Privilegium at følge deres Samvittigheds Bydende i alle Religionssager! Er det muligt, at saadan en Propheti kunde blive opfyldt i slig en oplyst Nations Midte? Mormons Bog siger det, og det ovenikjøbet førend der existerede nogen Sidste-Dages Helliges Kirke. Det var trykt og offentliggjort i dette Land og hele Verden, at paa den Dag, denne Bog fremkom, skulde de Helliges Blod raabe til Herren fra de Forenede Staters Jordbund om Hevn over deres Forfølgeres og Morderes Hoveder. Er dette skeet? Ja, i de Helliges fyrretyveaarige senere

Historie læser jeg om deres Fordrivelser fra Jackson County, Missouri, fra Kirtland, Ohio. fra Clay County, Caldwell County og andre Steder i Missouri og Illinois.

Angaaende dette Folks Uddrivelse fra Illinois, vil jeg blot nævne, at Pøbelanførerne sammesteds forlangte af os, at vi skulde gaae hiinsides Klippebjergene. Gik noget Menneskeliv tabt i disse grusomme Forfølgelser, eller var det blot Gods, som offredes? Om det blot havde været vore Huse og vore Landeiendomme, hvilke vi havde betalt Regjeringen for, vilde det have været galt nok, men Liv offredes — uskyldige Mænd, Kvinder og Børn bleve dræbte. Jeg kunde fortælle Meget om denne Gjenstand, men jeg holder ikke af at dvæle derved; det er Ting, som ere skikkede til at opirre Ens gamle Natur, hvorfor jeg vil lade dette Emne beroe; nok er det, at Hundreders, ja jeg tør sige Tusinders Blod vil blive krævet af denne Nations Haand, medmindre den omvender sig.

Hvor er vor Prophet, som oversatte denne Bog, den ædle Yngling, hvem Gud opreiste, da han kun var 14—15 Aar gammel? Hvor er den uskyldige Dreng, til hvem Herren sendte sin Engel, til hvem han gav Urim og Thummim og hvem han anbetroede Original-Guldpladerne, fra hvilke denne Bog blev oversat? Han faldt som Martyr for sin Religion under de Forenede Staters frie Regjering. Hvor er vor Patriark? Han blev ogsaa myrdet paa samme Tid. Af hvem? Af Mennesker, der havde sværtet deres Ansigter for at være ukjendelige, og som senere roste sig af deres blodige Daad i Illinois. Nogle af dem leve endnu dernede og gjøre sig til deraf den Dag idag.

Mange Helliges Blod har vædet dette frie Lands Jord, og det raaber høit om Hevn over dem, der forfulgte Guds Folk og drev det ud i en hylende Ørken i det Haab, at Undergang vilde blive dets Lod. Ikke blot de faktiske Udøvere af disse Voldsgjerninger ville blive krævede til Ansvar, men ogsaa de Mange, der stode bag disses Ryg og i Skjul raabte: „Hvor det glæder mig, at Joseph Smith er død; ligeledes at hans Broder Patriarken er dræbt, ja mange af deres Tilhængere, baade Mænd, Kvinder og Børn ere udryddede; de ere blevne fordrevne fem Gange fra deres Hjem, Eiendom af mange Millioner Dollars Værdi er bleven dem berøvet, og befinder sig nu i vor Eie; det er Alt i sin Orden. Joseph Smith burde kun været dræbt længe før!"

Dette synes at være den herskende Følelse hos Mange i Amerika. De sanktionere Udaaden, om de end ikke toge personlig Deel i samme, og Gud vil kræve dem til Regnskab derfor. Vil han holde Nationen som et Folk betragtet ansvarlig for disse Forbrydelser? Stod det ikke i vor Regjerings Magt at beskytte os i vore borgerlige Rettigheder i det Land, vi havde kjøbt af dens Haand? thi vi optog Regjeringsland og betalte Pengene i Regjeringens Landcontoir. Beskyttede den os i vor Eiendomsret, saaledes som det var os garanteret i vore Skjøder og øvrige Dokumenter? Nei. Beskyttede den os i vore borgerlige Retheder? Nei. Anraabte vi om Beskyttelse? Ja, vi gjorde. Hvad var Svaret? Van Buren, som var de Forenede Staters Præsident dengang, sagde: Mine Herrer, Eders Sag er retfærdig, men vi kunne ikke gjøre Noget for Eder. Vidnesbyrdet blev fremlagt for ham, og der var ingen Udvei at slippe fra det; hans Svar synes at antyde den Tanke, at vi vare blevne forfulgte saa længe og saa ofte, at vore Fjender formelig havde faaet Ret dertil, og da vi spurgte ham: Kan De

beskytte os ifølge Grundlovens Tilsagn? kan De skaffe os Erstatning for vore Tab? Opreisning for vore Lidelser? var Svaret: Vi kunne ikke gjøre Noget for Eder?

Efter vore Begreber om den Almægtiges Retfærdighed forvente vi derfor, at han ikke alene vil holde de virkelige Mordere og Røvere ansvarlige, men Alle, som billige deres Færd, ja hele Nationen, fordi den ikke straffede de Skyldige eller søgte at godtgjøre os vor lidte Uret. Det amerikanske Folk saae med hemmelig Glæde, at vi udvandrede til en fremmed Stat, thi Utah tilhørte dengang Mexiko. Da vi ikke kunde finde Fred og Tryghed i de Forenede Stater, flygtede vi til Mexiko for der at søge Beskyttelse; men senere hjalp vi til — rigtignok ufrivilligt — at erhverve dette Territorium for Unionen. Efter at vi havde maattet sende over 500 Mand i Kampen mod Mexiko, blev dette Territorium ved Fredsslutningen afstaaet til de Forenede Stater.

Efter at vi altsaa havde erhvervet dette Land for Unionsregjeringen, og efter at have forvandlet dets Goldhed til frugtbare Agre, efter at have anlagt de hundrede Byer og Settlementer, blev det frembudt tilsalg, og vi kjøbte det. Vare vi uvillige til at betale det? Nei. Da Landcontoiret blev aabnet i denne By for et Par Aar siden, ansaae vi det for at være i sin Orden, og vi bebreidede Ingen, fordi vi maatte betale. Men hvordan er det nu? Et Lovforslag er fremlagt i Congressen, hvis Formaal er at berøve os det Land, vi have kjøbt. Regjeringen har modtaget vore Penge og har forpligtet sig til at udfærdige de fornødne Papirer, der garantere, at Landet hører os og vore Efterkommere til evindeligen; men istedetfor dette søger man nu at faae en Lov vedtaget, der berøver enhver Mand sit Land, hvis hans religiøse Begreber ere forskjellige fra Congressens.

Ligner dette Retfærdighed? Er dette Upartiskhed? Det synes mig at være lige saa langt fra Ret og Billighed, som Pøbelvældets Foretagender i Missouri, Ohio og Illinois. Naar derfor den amerikanske Nation ved sine Repræsentanter, Senatorer og Præsident sanktionerer en Lov, der berøver amerikanske Borgere deres Borgerskab, berøver dem deres Huse og Eiendom og tilsidst deres Samvittighedsfrihed, fordi deres religiøse Tro og Gjerninger afvige fra deres Begreber i saa Henseende, da troer jeg, at Nationen er temmelig moden og at der ikke vil udfordres Meget for at berede den for Prophetiernes Opfyldelse, som jeg allerede har omtalt. Jeg veed ikke, hvor langt Herrens Langmodighed rækker; een Ting veed jeg, han besidder Viisdom og Kundskab; han er ikke noget svagt Menneske, ellers vilde hans Vrede være optændt for længe siden og han vilde have nedtrampet Nationen i et Øieblik. Det er meget godt, at ikke I og jeg ere bemyndigede til at handle efter vore Følelser. Gud er meget langmodig; han har i de henrundne 40 Aar opfyldt mange Ting, som vedrøre de Sidste-Dages Hellige, men der er endnu flere at opfylde, hvilke vedkomme baade os og den Nation, der stadig forfølger os.

Ligemeget hvad Congressen beslutter, enten den vedtager Love imod os eller ikke; enten den berøver os Huus og Hjem eller ikke; enten den sender os til Fængsler eller ikke — een Ting er vist: saa sandt som Solen straaler paa Firmamentet, vil den Almægtige føre dette Folk tilbage til Jackson County, Missouri, og der skulle vi bygge en Stad ved Navn Zion, som skal blive Centrummet for de Sidste-Dages Helliges Kirke, og der skulle Guds Propheter, Apostler og inspirerede

Mænd opslaae deres Hovedkvarteer. Det vil være Stedet, hvor Herren vor Gud vil aabenbare sig for sit Folk, hvilket han har ladet forkynde baade ved Oldtidens og Nutidens Propheter.

„Troer De virkelig dette?" spørges der. Ja ligesaa sikkert, som vi troede paa mange andre Ting, hvis Opfyldelse vi allerede have oplevet. Verden kan troe, hvad der er opfyldt, men de Hellige troe ligesaa fuldt paa hvad der vil blive opfyldt. Vi have ligesaa fast en Overbeviisning om, at vi skulle vende tilbage til Missouri og opbygge den store Hovedstad, der skal forblive der under hele Tusindaaret, indtil Dagen for Jordens Forvandling finder Sted, som Jøderne troe paa, at de skulle vende tilbage til Jerusalem og opbygge Palæstinas øde Steder. Ja, vi have større Tro end dem, for de have i saamange Generationer været fordrevne fra deres Arveland, saa deres Tro er bleven noget svækket; men de Sidste-Dages Hellige ere friske og fulde af Kraft, saa at sige. Der lever Mange endnu, som gjennemgik de Trængler, jeg har hentydet til, og have fuld Fortrøstning til atter at betræde Jacksons Grund. Vi kjende dette Riges Fremtid ligesaa godt som dets Fortid — det vil sige Hovedtrækkene.

Jeg har vistnok benyttet formeget af Eders Tid. Maa Herren velsigne os som et Folk med Viisdom, med Magt, med Enighed, Fred, Retfærdighed og Glæde i den Hellig-Aand, er min Bøn i Jesu Christi Navn. Amen.

Qvinders Anskuelser.

Fra „Deseret News" hidsætte vi følgende Udtog af Fru Kate Hunnibees Dagbog angaaende hendes Besøg i Salt Lake City for kort Tid siden i Følge med et stort Selskab fra de østlige Stater.

„Dette Folks Oprigtighed, Flid, Sparsommelighed, Nidkjærhed og Taalmodighed er sandelig mærkværdig. Til hvert Huus hører en Have, hvori der groer Overflødighed af Urter, Frugttræer og Blomster. En stor Deel Arbeide udføres af Kvinderne. De fleste Tøier til dagligt Brug ere hjemmefabrikerede, ligesom deres Møbler og deres Træ- og Leervarer ere af eget Fabrikat. Men den prægtigste Prøve paa Bygningskunst, Industri og Skjønhed, som vi saae, var det store Orgel i Tabernaklet. Det var 48 Fod høit, af rødt Grantræ, prydet med Billedskærerarbeide og smukt poleret. Dets Toner ere mere behagelige, men neppe saa kraftige som det store Orgels i Boston. Enhver Deel af det, med Undtagelse af de mindste Piber, er forarbeidet af en Mormon, som har udført dette Arbeide i Salt Lake Dalen. Selskabets Følelser vare blandede, da vi i vore Vogne forlode Havebyen, som laa i smuk Hvile under Skyggen af sine grønne Træer og under uophørlig Beskyttelse af de sneebedækte Wasatchbjerge. Den glindsende Sø tilvenstre tilbagekastede Aftensolens Straaler, medens den store Kuppel paa Tabernaklet efterhaanden tabte sig i det Fjerne.

„Ja ja," sagde Tante Betzy, „lad dem være i Fred. Jeg holder ikke af, at man forfølger dem eller udgiver Love imod dem. Saasnart Brigham døer, vil

de falde fra hverandre ligesom en Tønde, der kun har eet Baand til at holde Staverne sammen. Hvis det eneste Baand, som holder dem sammen, bliver skaaren over, ville Staverne falde fra hverandre. Brigham er nu 69, saa det Baand kan ikke holde ret længe."

„De behandlede os meget godt," sagde Fru Lester, „og naar jeg tænker paa de sociale Opgaver, vi have at løse i Østen, føler jeg mig tilbøielig til at overlade Mormonspørgsmaalet til Tidens Afgjørelse, som Tante Betsy har foreslaaet. En stor Deel af de fattige Udlændinge, som ere komne hertil, ere upaatvivlelig langt bedre stillede end de nogensinde have været før. En fortrinlig organiseret Hjerne præsiderer over alle industrielle Departementer og sætter ethvert Par Hænder i Arbeide til den størst mulige Nytte. Der findes vel simple Huse her, men intet Fattighuus. Folkene synes at være tarvelige uden Overdrivelse, sparsommelige uden Karrighed og godgjørende uden Praleri."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

„Lydighed er bedre end Offer."

Enhver, som undersøger og overveier denne Sætning, vil blive overbeviist om dens Sandhed. Thi ingensomhelst af de Velsignelser, som ere lovede Menneskenes Børn gjennem Guds Søns Evangelium, kunne erholdes eller nydes uden paa Betingelse af Lydighed til dette hellige Evangeliums Love og Forskrifter. Det samme gjælder med Hensyn til alle Naturens Love. Lydighed dertil bringer Helbred, Fred, Lyksalighed og et langt Liv; hvorimod Ulydighed medfører Smerte, Lidelser, Elendighed og tidlig Død.

Der er Mange, som blive overbeviste om Sandheden af Evangeliet og Guds Værk i disse sidste Dage, men alligevel ikke synes at forstaae eller føle Nødvendigheden af at vise Lydighed. De forglemme, „at Troen uden Gjerninger er død," og holde sig tilbage indtil de see, hvad Vending Sagen vil tage. Hvis enhver Ting gaaer sin jevne Gang uden Modstand eller Forfølgelse, ville de i Tiden forene sig med den Høiestes Hellige, men hvis Sorger og Prøvelser vise sig i Horizonten, ville de trække sig tilbage.

Atter Andre, som ere fuldkommen overbeviste om Sandheden, og Nødvendigheden af at adlyde samme, have ikke moralsk Mod nok til at bryde med Verdens og deres Venners Fordomme og Traditoner og udføre deres Pligt. Dersom de blot kunde komme til at emigrere strax efterat de vare døbte eller blive døbte paa Veien til Zion, vilde de være fuldkommen villige til at annamme Evangeliet. Disse ere liig Nicodemus; de ere villige til at gjøre deres Pligt, naar de kunne gjøre det uden at Nogen faaer det at vide. Vi ville sige til Saadanne: Der hviler en Forpligtelse paa enhver Mand og Kvinde, som er kommen til Kundskab om Sand-

heden. Det er ikke alene deres Pligt, selv at vise Lydighed til Evangeliets Fordringer, men de skulle ogsaa være behjælpelige med at bringe Andre til Kundskab om Livets og Saliggjørelsens Plan. Dette er en hellig Pligt, som paahviler Alle, og de, som ikke ere villige til at opfylde denne Pligt, ville finde, at de ikke fuldstændig have opfattet eller forstaaet Herrens Villie. De ere at ligne ved den unge Mand, som ved en vis Leilighed henvendte sig til Frelseren og spurgte ham, hvad han skulde gjøre for at arve det evige Liv. Da Frelseren svarede ham, at han skulde sælge alt sit Gods og give det til de Fattige og komme og følge ham, syntes han det var for haarde Betingelser og gik sin Vei. Vi burde føle, som Apostlen sagde: Lad Andre gjøre som de ville, men jeg og mit Huus vi ville tjene Herren. Hvilken Oprigtighed og hvilket moralsk Mod ligger der ikke i disse Ord! Herren har Velbehag i Enhver, som trods Verdens Smiil eller Haan vil berede sit Sind til at tjene ham i Retfærdighed.

Hvis alle Mennesker krympede sig ved at udføre deres Pligter mod Gud og deres Medmennesker af Frygt for Verdens Haan, naar vilde da Evangeliet blive prædiket for alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk? Naar vilde Guds Rige blive opbygget og Verden blive beredt til at modtage Frelseren, naar han kommer for at styre og regjere?

Vi have i disse Dage modtaget et Parti fortrinlige Portraiter af Propheten Joseph Smith, hvilke vi anbefale vore ærede Agenter til den forholdsviis billige Priis 12 Sk. pr. Stk. De ere tagne efter en ny Plade, og kopierede efter det bedste Billede, som fortiden findes af Propheten. Der vil nu være Leilighed for Enhver til at sikkre sig et godt og billigt Portrait af denne store Mand.

Samtidig tillade vi os at anbefale flere hundrede Kopier af det smukke Tempel, som er under Bygning paa Toppen af Klippebjergene, og som, naar det bliver færdigt, vil vække Beundring i den hele Verden. Vi haabe, at den forholdsviis billige Priis 24 Sk. vil bidrage til, at enhver Helligs Stue bliver prydet med dette interessante Skilderi.

Dristighed.

(Fra „Millnnial Star.“)

„New York Tribune“ siger, at siden Ridderskabets Dage er intet Dristigere bleven optegnet end Dr. J. P. Newmans Besøg i Salt Lake City for at debattere mod Polygami. Uden at ønske at formindske den ærværdige Doktors Ry for Dristighed, maae vi dog tilkjendegive, at vor Erfaring har været meget forskjellig fra „Tribunes,“ thi vi have havt personligt Kjendskab til Foretagender, optegnede og ikke optegnede, som vi antage — og vi formode med god Grund — for meget mere dristige, end Doktorens Besøg i Salt Lake City.

Hvad udførte Doktoren? Understøttet af en meget rundelig Gage udentvivl, saavelsom tilskyndet af indflydelsesrige Venner, overbeviist om at være ligesaa lærd, duelig og veltalende som nogen Mormon Ældste og efterat han allerede havde fattet den Beslutning at foretage en Udflugt til Californien, standsede han underveis nogle faa Dage i Salt Lake City for at debattere med nogle af disse Ældster angaaende et Spørgsmaal, som han og den hele Christenhed og Civilisation betragtede som afgjort. Overeensstemmende hermed standsede Doktoren i Salt Lake City og var heldig nok til at faae den attraaede Diskussion istand, vel vidende, at han blev understøttet af Præsident Grant, Vicepræsident Colfax, Congressen, de Forenede Staters Armee, den politiske og religiøse Presse, den offentlige Mening, (med Undtagelse af Utahs) alle de Forenede Staters Embedsmænd og alle Udenforstaaende i Utah og af den hele Christenheds religiøse, politiske og moralske Anskuelser. Under saadanne gunstige Omstændigheder lagde Doktoren sin Dristighed for Dagen ved at gaae til Utah og opponere mod det Princip, som efter hans Anskuelse blev hyldet og prakticeret af nogle faa Folk, hvilke han og Verden i Almindelighed betragtede som Skarn og Udskud.

Efter vor Mening var der meget mere Dristighed i Joseph Smith, som, ganske ung, ulærd og uden Anseelse i Verden, uden Midler eller Indflydelse, for næsten et halvt Aarhundrede siden kjækt erklærede, trods hele Christenheden, den offentlige Mening og Aarhundreders meest ømme Traditioner, at alle daværende religiøse Secter og Partier vare afvegne fra Jesu Christi Evangelium og famlede i Mørke; at Gud havde talet igjen og sendt sine Engle fra Himlene, gjengivet det evige Evangelium og det hellige Præstedømme og befalet sine Tjenere at forkynde de glade Tidender blandt Jordens Nationer, at de, som vilde troe og adlyde, kunde blive udsamlede fra Babylon, (eller de vantroe og ugudelige Nationer) at de ikke skulde deeltage i hendes Synder eller rammes af hendes Plager.

Efter vor Mening er der meget mere Dristighed i de Israels Ældster, som forlade Ploven, Ambolten, Høvlen og kun i Besiddelse af den Kundskab, de have erhvervet ved Selvstudium, uvante med at prædike offentligt og færdes i det offentlige Liv, uden Gage og uden i Forveien at kunne drage Omsorg for deres Familiers Forsyning med Livets Fornødenheder, alene stolende paa Guds Hjælp, ved hans Tjeneres Opfordring beredvillig gaae ud blandt Nationerne paa Jorden for at forkynde Evangeliet og indsamle dem, som troe derpaa, uden at agte paa Traditioners, Anskuelsers, Vaners, den offentlige Menings, Lærdommes eller Dygtighedens Modstand, eller den Indflydelse, som hele Verden, og i Særdeleshed den religiøse Deel af den udøver.

Efter vor Mening var det meget mere dristigt af Ældste Orson Pratt at udgive Polygamiets guddommelige Principer, trods Præsidenter, Congresmedlemmer og utallige ærværdige Doktorer midt i hele Nationen og i de Forenede Staters Hovedstad.

Efter vor Mening var det meget mere dristigt af Delegeret Wm. H. Hooper, da han paa en kritisk og ophidset Tid, i de Forenede Staters Congres's Sal, i en vel gjennemtænkt Tale offentligt forsvarede Principerne og Udøvelsen af Fleerkoneri.

Efter vor Formening er der meget mere Dristighed i, at Medlemmerne af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige udøve Polygamiets aabenbarede Principer, uden at bryde sig om den hele

Christenheds Dom, Congressens Trusel med Banlysning, Armeen eller Folket i de Forenede Stater.

For det Sjette og Sidste var der meget mere Dristighed i at Kvinderne i Utah i Forening indgav et Andragende til Congressen om ikke at vedtage Love, som forbøde Fleerkoneri, med den Forsikkring til Regjeringen, Nationen og den hele Verden, at en saadan Banlysning ikke vilde naae det tilsigtede Maal, at forstrække polygamiske Kvinder fra at holde sig til deres polygamiske Mænd.

Ved at betragte disse forskjellige fremragende Exempler paa Dristighed, som alle forekomme efter „Ridderskabets Dage," men derfor ikke ere mindre ridderlige, kunne vi deraf udlede den belærende Moral — at den ærværdige Dr. J. P. Newmans Dristighed i at besøge Salt Lake City for at drøfte Spørgsmaalet om Polygami, sammenlignet med den Dristighed, som er lagt for Dagen i de andre offentliggjorte Exempler, i Virkeligheden er meget ringe og ikke værd at prale af.

Correspondance.

Sverrig.

Upsala, den 3die October 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Med Taknemmelighed for Deres mod mig viste Velvillie ved at sende mig „Mill. Star," som jeg læser med stor Interesse, vil jeg sende Dem disse Linier for at give Dem en kortfattet Skildring af Tilstanden her.

Samtidig vil jeg paa de Helliges og egne Vegne sende Dem, kjære Br. Cluff, vor forenede Tak for Deres Besøg her i Upsala i Forening med Brødrene Peter Brown og Eric Peterson. Det var en stor Høitid for os, thi vi have ikke tidligere været beæret med Besøg af Præsidentskabet for Missionen, og Mindet derom staaer derfor endnu friskt iblandt os.

Evangeliet gjør god Fremgang i Uplands Distrikt. Vore Forsamlinger ere godt besøgte, i Særdeleshed er dette Tilfældet Søndag Eftermiddag, til hvilken Tid baade Salen og Forstuen ere fulde af opmærksomme Tilhørere. Vi nyde Fred og Glæde, og Guds Aand har rigeligt været udgydt over os; overbevisende og kraftige Vidnesbyrd ere blevne afgivne, hvorfor Gud være æret og priset.

I Løbet af Sommeren have vi døbt 22 Individer, og mange ere troende. De Hellige ere trofaste og bestræbe sig for at efterleve Evangeliets Forskrifter, ligesom de vise Villighed til at understøtte Guds Rige og Tjenere. Min Bøn er bestandig, at Herren vil belønne dem og bevare dem i Sandheden, thi her i Upsala er, ligesom andre Steder, meget Ondt, og de Hellige maae holde sig nær til Herren for at kunne staae trofast. Her i Universitetsstaden tør ingen Kvinde gaae et Ærinde om Aftenen, uden at være ledsaget af en Mand, thi hun vil blive antastet af disse fine Herrer, som studere til at blive Samfundets Ledere!

Jeg arbeider med Glæde og takker Gud for, at jeg er værdig til at være en ringe Arbeider i det store Værk at

tilveiebringe Fred paa Jorden og en god Villie iblandt Menneskene, og jeg forstaaer, at kun Christi Evangelium er istand til dette.

Maa Gud velsigne Dem, kjære Broder Cluff, er vort forenede Ønske. Modtag en kjærlig Hilsen fra de Hellige i Upsala og fra mig Deres ydmyge Broder og Medtjener i Fredens Evangelium.

Franz Schullerquist.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841. (Fortsat fra Side 13.)

Følgende er et Udtog af Ældste W. Woodruffs Dagbog.

Ældste Heber C. Kimball prædikede i Præs. Joseph Smiths Huus over Parablen i Jeremias 18de Kap., der omhandler Leret i Pottemagerens Hænder. Alt knuddret Leer blev malet om igjen Gang efter Gang, indtil det var skikket til at lave Æreskar af, eller ogsaa maatte det benyttes til Kar af underordnet Kvalitet. Saaledes ogsaa med Menneskene. Alle ere ikke lige bøielige i Herrens Haand, men de Lydige blive Æreskar i hans Rige.

Præsident Joseph Smith stod derpaa frem og sagde, at Broder Kimball havde givet en correkt Udtydning af Parablen. Derefter læste han Parablen om Olietræet og dets Grene og udlagde samme, hvorpaa han tilføiede, at hvis vi holde Guds Bud, skulde vi være Guds Venner og vide, at vi høre ham til.

Nogle sige, at jeg er en falden Prophet, fordi jeg ikke fremfører Mere af Herrens Ord, men ere vi beredte til at annamme Mere? Nei, ikke En i denne Sal. Han revsede de Forsamlede for deres Vantro og Synd, og sagde, at hvis vi ikke modtage Revselsen, ere vi Bastarder og ikke Sønner.

Angaaende Aabenbaring sagde han, at fordi Herren tilbagekalder eller forandrer en given Befaling, bliver hans Prophet strax udskreget som falden osv. Fordi vi ikke taale Guds Revselse ved hans Præstedømme, tugter han os med Sygdom og Død. Ingen behøver at offentliggjøre sin egen Retfærdighed, thi Andre kunne see for sig selv; lad ham hellere bekjende sine Synder, saa vil han erholde Tilgivelse og bære god Frugt. Naar et fordærvet Menneske bliver revset, bliver han vred og vil ikke taale det. Aarsagen, hvorfor vi ikke faae Rigets Hemmeligheder aabenbarede til os, er den, at vi ikke bevare dem; vi kunne ikke engang bevare vore egne Hemmeligheder, men udbasune vore Bekymringer for hele Verden, ja endog til vore Fjender; hvordan skulle vi saa kunne bevare Herrens Hemmeligheder? Jeg kan bevare en Hemmelighed lige til Dommedag. Hvad større Kjærlighed kan Nogen lægge for Dagen, end at hengive sit Liv for sin Ven? Hvorfor saa ikke kæmpe for vor Ven indtil Døden?

Mandag den 20de.

Jeg meddeelte Følgende til „Times and Seasons“:

Til mine Venner i Illinois.

Valgcommitteen i Staten Illinois

har udnævnt Oberst Adam W. Snyder til Gouvernør, og Oberst John Moore til Vicegouvernør for Staten Illinois fra førstkommende August Maaned at regne.

Oberst Moore var, ligesom Dommer Douglas og Herr Warren, en fortrolig Ven af General Bennett længe førend denne Herre blev Medlem af vort Samfund; og General Bennett underrettede os om, at Ingen havde været mere virksom til at understøtte ham i at tilveiebringe vore store privilegerede Friheder og Rettigheder, end Oberst Snyder og Oberst Moore. De ere solide Mænd og Venner af Ligeret, men Modstandere af Undertrykkelse og Tyranni. Med saadanne Mænd ved Roret, har Regjeringen Intet at frygte for.

Ved næste Valg skulle vi ikke lade os bevæge af noget Partihensyn, og ingen hemmelig Forstaaelse eller nøiere Forening mellem Carthagenierne og vore Folk vil blive taalt iværksat, ligesaa lidt som at virke imod General Bennet eller nogen anden af vore prøvede Venner, som allerede ere saa godt som valgte, saa Partierne i dette Amt, som forvente at sætte Splid mellem Vennerne af Menneskekjærlighed og Ligeret, ville finde, at de tage feil — vi bryde os ikke en Døit hverken om „Whigger“ eller „Demokrater,“ de ere begge lige for os, men vi ville stemme for vore Venner, vore prøvede Venner, og for Frihedens Sag, hvilken er Guds Sag.

Det er os velbekjendt, at „Uenighed og Undertrykkelse“ er Manges Valgsprog, men det er ikke saaledes hos os — vi elske Friheden for meget — vi have lidt for meget til at vi lade os narre saa let — vi have Ingen iblandt os, som rager Kastanierne ud af Ilden for os. Vi stemte for General Harrison, fordi vi elskede ham — han var en tapper Officeer og en prøvet Statsmand, men dette er alligevel ikke nogen Grund til, at vi bestandig skulle lade os lede af hans Venner. Han er nu død og alle hans Venner ere ikke vore Venner. Vi forlange Rettigheder som frie Mænd, og ville handle overeensstemmende dermed. Douglaſs er en fremragende og talentfuld Mand, og hans Venner ere vore Venner — vi ere villige til at opløfte vort Banner og kæmpe ved hans Side for Menneskekjærlighed og Ligeret, for Frihed og Lov.

Snyder og Moore ere hans Venner og de ere vore Venner. Disse Mænd ere frie for Fordomme og Overtro, og saadanne Mænd elske vi, saadanne Mænd ville stedse blive understøttede af os, uanseet deres politiske Anskuelser. Snyder og Moore ere kjendte som vore Venner, thi deres Venskab er stadfæstet af dem, som vi have prøvet. Vi ville aldrig med Retfærdighed beskyldes for Utaknemmelighed — de have været os til Tjeneste og vi ville tjene dem igjen.

Joseph Smith.

(Fortsættes.)

Freden i Staterne.

(Efter Eliza R. Snows Digt „Peace in the States.“)

En Pause er indtraadt i Staternes Strid,
I Strømmen af Brødres Blod;
Ei høres nu mere Kanonernes Drøn,
Ei Hornet opflammer til Mod.
Forstummet er Raabet: Til Kamp! til Kamp!
Som ildned Soldatens Favn
Med febrisk Attraa og rovgjerrig Hu
At skrive i Blod sit Navn.
Den fyrige Ganger ei tramper meer
Paa Dynger af rygende Liig,
Paa blodige Valplads Landsmænd nu
Til Blodbad ei ordne sig.
Forbi den Dag, da med Sværd i Haand,
Mens Hadet i Aaren jog,
En Fader mødte sin egen Søn,
Og Broder sin Broder slog.
Et Pust fra Helved dem begge drev
At tage hinandens Liv,
Mens Ingen tænkte paa Hjemmets Smaa
Eller paa sin sørgende Viv.
Og dog var de begge af Christentro,
Til samme Forsyn de bad,
At han vilde hjælpe den morderiske Arm
Og styrke dem i deres Had.

Nu er jo vistnok den Krig forbi,
Soldaten er vendt til sin Arne tilbage,
Men Frugterne, Kjære, hvordan er de?
Følsomme Hjerter med Gru sig beklage.
Thi Sorg og Elende i hver en Stat,
Ja i hver en By og i hver en Hytte
Sit Bo opslog, selv i vort Senat
Med grusom Haand den greb sit Bytte.
Ulykkelige Enker og faderløse Smaa
Med Rædsel see Fremtidens Komme imøde;
Og kvindelig Uskyld, hvor vil det den gaae?
Blandt voxende Utugt den vil sig forbløde,
Hvis ikke den himmelske Ægteskabsorden
Kan trygt sine Rødder udbrede paa Jorden,

Polygamiet alene, indstiftet af Gud,
Kan Kvinden beskjærme mod Skjændsel og Smerte,
Kun da kan hun trykke, ærbar og prud,
Sit elskede Noer til sit svulmende Hjerte,
Mens Skamrødme aldrig vil Kinderne farve
Ved Synet af den lille uskyldige Larve.

Men hvor er den meget lovpriste Fred?
Hvor har Gudinden sin Bolig opslaaet?
Dybsindige Statsmænd, kan I mig det sige,
I, som for hende kæmped og stred?
Kan I mig sige, hvor Frihed er frie,
Da kan I ogsaa Freden paapege,
Thi disse to Søstre hinanden ei svige,
Hverken paa Lykkens eller Tornernes Sti.
Boer Fredens Gudinde i Kongressens Sale?
Hvis saa, da ligner hun grant en Muus,
I Senatet og i Repræsentanternes Huus,
Som skjuler sin Tand bag Statsmænds Tale.
Ja ikke alene der hun gnaver,
Men selv i det helligste, stille Contoir
Hun snuser omkring, saasandt jeg troer
I alle Sager hun roder og graver.
Hun piller saa smaat ved Skatkammerkassen,
Hun piller ved Lovenes gamle Reol,
Hun reent har spoleert Præsidentskabets Stol,
Paa Ugavn og Spil hun er altid gelassen;
Ja selv paa vort Utah hun har Appetit,
Det at fortære hun proved saa tidt.
Dog, for al denne Gnaven jeg hende tilgiver,
Om Grundloven blot hun ei meer sønderriver.

Man siger, at Negeren Sambo er fri;
Han fandt ingen synderlig Lykke deri.
Friheden er som en vildsom Fugl,
Der spærredes inde i Bur af Guld,
Som Norden stilled i Sambos Haand,
Hvor forgjeves den ryster i sine Baand,
Forviklinger avles paa alle Led,
End naaedes ei Maalet, hvorfor man stred.
Man kalder det Fred, naar Krigen er endt,
Naar Hæren tilbage fra Felten er vendt;
Men mere Skade end Riflens Bly
Udslynges vil af den sorte Sky,

Som nu over Landet ruger
Forræderiet i hver en Stand
Nationen drager til Afgrundens Rand,
Svindel dens Livskraft udsuger;
Og der, hvor Fordærvelse, Synd og Last
Kan trives, mens Dydens Skjolde brast,
Kan Fredens Cheruber ei dvæle.
Dog Dagen vil komme, naar Brøde og Synd
Vige maa Pladsen for Himmelens Lyn
Og ydmygt i Støvet knæle.
Da vil af Asken af denne Nation, *)
Naar knækket er Folkenes Hovmods Passion,
Fredens Phønix opstige,
Mens Frihed og Retfærd, Sandhed og Dyd
Vil følge den Rene fra Nord til Syd
Og Menneskene fyldes med salig Fryd
I Gud den Eviges Rige.

Th.

*) Amerika.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.
Trykt hos F. E. Bording.